

Tomáš Změškal se svou prvotinou *Milostný dopis*

klinovým písmem představil roku 2009. Ačkoli v kniha může

některé čtenáře svým názvem zmašt tak, že jí budou pokládat

za nějakou nepovedenou romančí, prohloupil by ten, kdo by jí

zavřhl či odložil. Autor vstupuje bez jakéhokoli úvodu do

děje a časová linka příběhu je plná mezer a odboček.

Chronologická posloupnost je příběhu cizí, v ději se mezi

jednotlivými časovými pásmy přeskakuje, ale autor se

k vynecchanému, které by mohlo čtenáři při pochopení dělat

problémy, opět vrací, aby mu vše řádně vysvětlil. Téměř si

s ním a jeho neznalostí hraje, a tím zvyšuje čtenářovu

zvědavost a touhu, dozvědět se víc. Kniha začíná primým

vstupem zhruba do poloviny celého časového období, které

zachycuje, což je zhruba rozmezí padesátí let minulého

století. Nastihuje zde život a osudy téměř tří generací,

z nichž nejdůležitější roli hrají ti nejstarší, manžele

květa a Josef Černí. Autor umí skvěle vykreslit charaktery

postav, seznamuje čtenáře nejen s jejich menším se vzhledem

v průběhu let (čímž dává nájevo také posun v case), ale i

s jejich vnitřním cítěním, vnímáním, pohledem na okolní

svět.

Citlivým způsobem místí realitu válečných i poválečných

let s téměř neuvěřitelnou fantazií, která čtenáře vybězí

k dalšímu čtení a zpestřuje tak šed poloviny dvacátého

století tehdejšího Československa. Díky postavě bláznivého

cukráře, který si vymyslí neuvěřitelné příběhy, získává

autor čtenářovu již tak napjatou pozornost a vyvolává

otázky, nechává čtenáře záměrně tápat v temnotě, ale nakonec

mu vše objasní.

V dějové slozce jisté čtenáře potěší autorův závěr,

tedy nikoliv chronologický, který by ve své podstatě skončil

smrtí. Autor zakončuje knihu kladně, smířlivě a prostě.

Konec je koncem plným naděje, ačkoli v už čtenář vi, jak

zamířovaná dvojice příběhu dopadne. Závěr tedy vyznívá

pozitivně a věřím, že po dočtení zůstane nejednomu čtenáři na rtech úsměv. Ústředním tématem je totiž láska. Taková, která překona všemožné nástrahy i odloučení, taková, která je schopna být vyjádřena i starým jazykem Chetitů. Autor v textu zobrazuje lidské emoce, individuální prožívání jednotlivých postav, odhaluje jejich schopnost odpouštět, ale také pocity viny a samoty. Explicitně, nikoliv vulgárně, jsou zde zahrnuty také pasáže sexuálního charakteru. Celé dílo je prochnuto atmosférou dané doby, zobrazuje jednotlivá léta a postavy vykresluje právě na pozadí doby, do které jsou zasazeny. V podstatě se tedy nejedná pouze o dílo mlhostné, či drama, ale také historické. Celé vyprávění a líčení děje i postav působí až na obdiv postavy cukráře velmi autenticky.

Autor používá jednoduchý jazyk a text je hojně protkan anglickými výrazy, zvláště v mluvě jedné z postav, kterou zasadil do anglicko-českého prostředí. Díky této postavě také autor dává čtenáři možnost podívat se na zvyky a realie Československa s odstupem, z pohledu cizince. Zmáskalovo vzdělání v anglickém jazyce se tedy nezapře.

Text při čtení nepůsobí uceleně, po otočení poslední stránky se však čtenář dozví všechny důležité informace, aby si dokázal složit mozaiku a stvořit tak obraz celého příběhu. I když bez některých zdlouhavých pasáží, které čtenáři nepřinášejí ani nové informace, ani emocionální vzrušení, by se text jistě obešel. Autor priměřeně strídá vypravovací pasáže monologické s dialogy, které podporují spád a průběh děje. Dokáže vzbudit v čtenáři zájem, napětí, dokáže si udržet čtenářovu pozornost až do úplného konce svým lehkým a svižným stylem.

Zmáskalova čtivá próza je výpovědí o výjimečných postavách a výjimečné době, ve které je třeba mít se na pozoru.